

[Voigt.]

syneladende koster skatteborgerne enorme summer, og specielt er nattaksterne jo vanvittig høje. Ministeren kan jo sikkert forstå, at de tårnhøje honorarer, forskerne fra universiteterne her gramser til sig i nattetimerne, virker forkvaklende på den kloak- eller skibsværftsarbejder, der trofast passer sin dont på en treskifteturnus. Millionvis er de tilfælde, som kunne nævnes, der berettiger, at ministeren giver de ovenstående oplysninger, så vi fra lovgivningsmagtens side kan gribe ind og forbedre disse forhold.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (3/3 76):

Københavns universitets retsmedicinske institut har over for justitsministeriet oplyst, at der i 1975 blev foretaget 18.585 undersøgelser for spirituspåvirkethed. Instituttet har ikke foretaget en beregning af, i hvor mange af disse tilfælde der er foretaget klinisk undersøgelse, men ifølge en undersøgelse fra 1974 foretages der klinisk undersøgelse i ca. 63 pct. af sagerne.

Retsmedicinsk institut er ikke i besiddelse af oplysninger vedrørende den tidsmæssige og geografiske fordeling af undersøgelserne.

Justitsministeriet har derfor rettet telefonisk forespørgsel til et antal politikredse på Sjælland, Fyn og i Jylland, hvis indbyggertal udgør knap 9 pct. af samtlige kredses indbyggertal.

Resultatet af denne forespørgsel viser, at der i disse kredse i 1975 blev foretaget godt 1.300 prøver for spirituspåvirkethed, heraf knap 600 i tidsrummet fra midnat til kl. 07.00 om morgenen.

Det foreliggende materiale giver ikke grundlag for at foretage en geografisk fordeling af de afholdte undersøgelser.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (24/2 76):

„Ministeren bedes oplyse, om han vil pålægge politiet at anvende politilæger, kredslæger og vagthavende læger på sygehuse til foretagelse af spiritusprøver fremfor forskere fra universiteterne.“

(Spm. nr. 349).

Begrundelse.

Befolkningen vil sikkert ligesom jeg have svært ved at forstå, at politiet ikke i højere grad anvender de her ovennævnte læger

fremfor disse meget dyre forskere fra universiteterne, som uden skam forlanger 425,00 kr. i honorar for ca. 20 minutters arbejde af skatteborgernes surt tjente penge.

Når jeg stiller tre spørgsmål til ministeren i denne sag, må ministeren ikke få den opfattelse, at jeg er massepapirbefængt, men efter reglerne i folketingets forretningsorden § 20 må der ikke stilles flere spørgsmål ad gangen i samme henvendelse. Det retter jeg mig naturligvis efter, selv om det på mig virker totalt rundtosseagtigt.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (3/3 76):

Der foreligger ikke centralt registrerede oplysninger om, hvilke læger der i politikredse foretager undersøgelser for spirituspåvirkethed.

Af en undersøgelse, justitsministeriet har foretaget i nogle politikredse på Sjælland, Fyn og i Jylland, fremgår, at spiritusundersøgelser foretages af embedslæger, hospitalslæger og et mindre antal af privat praktiserende læger.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (24/2 76):

„Ministeren bedes kommentere den klage, der er fremkommet fra de indsatte i Horsens statsfængsel vedr. snedkeriet, samt oplyse, hvad han agter at gøre ved sagen — herunder specielt om de spørgsmål, der rejses i en fra den udenomsparlamentariske K-gruppe i Horsens statsfængsel udarbejdet rapport fra 12. februar 1976.“

(Spm. nr. 350).

Begrundelse.

Et sådant spørgsmål kunne naturligvis udmærket på god Christiansborgskik stilles i retsudvalget, men jeg tillader mig at fravige denne gode skik.

De oplysninger, som fremkommer i rapporten, er så alvorlige, at jeg føler, de må optrykkes i Folketingstidende sammen med ministerens kommentar og redegørelse samt oplysningerne om, hvad han agter at foretage sig.

Folketingets mundtlige spørgetid giver jo kun ministeren 3 minutter til at svare i, og dette er jo aldeles utilstrækkeligt i dette tilfælde. Derfor anmoder jeg om skriftligt svar, selv om det naturligvis nok havde været mere rimeligt at rejse en reel forepørgsels-